

2002 va tenir lloc la investidura d'Antoni Maria Badia i Margarit com a doctor honoris causa per la Universitat d'Alacant. L'acte, presidit pel rector de la Universitat d'Alacant, Salvador Ordóñez, va comptar amb una nodrida representació de les dues universitats més importants del domini lingüístic, les de València i Barcelona, i de la màxima institució de la llengua catalana, l'Institut d'Estudis Catalans. Tot en atenció a la vàlua de la insigne personalitat que s'honorava a Alacant i a la seua significació en el progrés científic dels estudis sobre el català durant la major part del segle xx. La sessió estrictament acadèmica va ser iniciada per la *laudatio* conjunta dels padrins Francesc Gimeno Menéndez, titular de la càtedra de Lingüística històrica espanyola, i Brauli Montoya Abat, del Departament de Filologia Catalana. Després de la *laudatio*, Badia i Margarit no es va limitar a omplir l'expedient amb un discurs de circumstàncies, que hauria estat perfectament comprès i acceptat a la vista de la seua edat i els seus mèrits més que demostrats. Tot al contrari, Badia, com a prova de la seua eterna joventut intel·lectual, va desenvolupar una originalíssima lliçó d'inspiració pirandelliana, «325 Regles de esquivar vocables a la cerca d'autor», que s'emmarcava en la polèmica encetada per ell mateix d'ençà que feia poc més de mig segle (1950) havia donat a conèixer aquella primera temptativa de caire normatiu del català. En poques paraules, Badia hi referma la seua tesi sobre l'autoria de Pere Miquel Carbonell, exposada al seu llibre de 1999, i replica els arguments en

contra d'Antoni Ferrando (2000) i de Germà Colón (2001). (El lector desitjós d'immergir-se en aquell dens discurs pot acudir a les trenta atapeïdes pàgines de l'edició que n'ha preparat la Universitat d'Alacant i que proporciona a tot aquell que la demane al seu departament de protocol). El rector va cloure l'acte amb unes sentides paraules, que incloïen uns fragments d'una carta del seu homòleg de la Universitat de Barcelona, *alma mater* de Badia, i aquells famosos versos del poeta Salvador Espriu que comencen dient «Oh, que cansat estic de la meva (...) terra». La jornada, que s'havia iniciat, prèviament a la investidura, amb una conferència seguida per un públic nombrós a la Facultat de Filosofia i Lletres, va acabar amb un dinar ofert en honor del nou membre del claustre de la Universitat d'Alacant. [B. M.]